

Blaaskjeg.

(Fransk eventyr.)

Det var engang en mand som eide store gaarder baade inde i byen og ute paa landet. Vognene hans var helt forgyldte, og guld- og sølvtøi hadde han i mængde. Men én ting hadde han som han helst vilde være foruten, og det var et stort blaat skjeg. Det gjorde ham saa styg og fæl, saa det ikke fandtes nogen kone eller ung pike som ikke tok benene fat straks hun saa ham.

I nærheten av ham bodde en rik og fornem frue, og hun hadde to vakre døtre. Han fridde hos moren til en av dem; hun kunde gi ham den hun helst vilde, sa han. Men ingen av dem vilde ha ham. Baade den ene og den andre mente det fik bli søsteren, og sa at selv kunde hun ikke ta nogen som hadde blaat skjeg.

Det var nu forresten heller ikke bare det blaa skjegget som var iveien. Manden hadde alt været gift flere ganger i forveien, og hvor det var blit av konerne hans, kunde ingen sige.

Men Blaaskjeg var ikke den mand som gav sig likevel. Han bad moren og døtrene, tre fire piker de kjendte, og nogen andre unge mennesker ut paa en

av de store gaardene han hadde ute paa landet. I otte dage holdt han dem der paa gaarden, og der var det bare lystighet og glæde fra tidlig paa morgenen til sent paa kvelden. Tilslut stelte han det slik, at den yngste datteren syntes at skjegget hans ikke var fuldt saa blaåt som før, og at han forresten var en bra og snild mand. Og saa blev det da til det, at de skulde ha bryllup, straks hun var kommet hjem igjen.

Men da de hadde været gifte en maanedes tid, sa Blaaskjeg en dag til hende at nu maatte han ut paa en reise, og at han blev borte en seks ukers tid eller saa. Imens fik hun se til at more sig saa godt hun kunde, sa han. Hun kunde gjerne bede ut til sig paa landet hvem hun vilde, og godt og vel skulde de ha det i alle maater.

„Se her,“ sa han, „her har du nøkleknippet. Denne nøkkelen er til skapet med alt sølvet og gullet, og denne her er til pengekasten, og denne her til skrinet med diamanter og ædelstener. Og se her har du en nøkkel som lukker op til alle de andre værelserne. Men denne lille nøkkelen passer i døren til et litet kammer som ligger for enden av den lange gangen nedenunder. Nu kan du gaa forresten, over hele huset, hvor du vil; men én ting siger jeg dig: kommer du ind i det lille kammeret, gaar det dig galt, for da er det ikke den ting du ikke kan vente dig til straf. Hun lovet for sandt og visst at hun skulde ta sig vel i agt for at gjøre anderledes end han hadde sagt, og dermed kysset han hende, steg i vognen og reiste bort.

Aldrig saa snart var han borte, før de hun kjendte

kom fra alle kanter, for at se hvorledes hun hadde det. De hadde ikke turdet komme, mens Blaaskjeg var hjemme; for ham var de rædde for; men nu var de nysgjerrige efter at se al den rigdom og al den herlighed som fandtes i huset, saa de ikke kunde vente paa at bli bedt. De gav sig straks til at gaa fra værelse til værelse, det ene prægtigere end det andre, og de kunde aldrig bli færdige med at rose alle de herlige ting som der fandtes, og alle misundte de Blaaskjeks kone hvor herlig hun hadde faat det. Men hun selv var like glad med det alt sammen. Hun tænkte ikke paa andet end det lille kammeret nedenunder, og tilslut kunde hun ikke bare sig længer, men gik fra alle de andre, og steg saa fort nedover trapperne at hun holdt paa at falde flere ganger.

Hun blev staaende utenfor døren en stund, for hun maatte tænke sig om; hun husket paa hvor strengt Blaaskjeg hadde forbudt hende at komme ind der, og hun var ræd for hvorledes det skulde gaa hende, naar han saa hun hadde været ulydig. Men det hjalp ikke; fristelsen var for stor, og tilslut tok hun den lille nøkkelen og stak den ind i laasen, endda hun skalv, mens hun gjorde det. Da hun hadde faat døren op, kunde hun i førstningen ingenting se, for vindueslemmene var lukket igjen. Men en stund efter skimtet hun blodflekker bortover hele gulvet, og langsmed væggene laa likene av en hel mængde kvinder. Det var alle de konerne Blaaskjeg hadde hat før, og som han hadde gjort ende paa, den ene efter den andre.

Da hun saa dette, blev hun saa ræd, at hun trodde hun skulde dø med det samme. Det forteste hun kunde, slog hun døren igjen, tok nøkkelen ut og

skyndte sig ovenpaa. Der prøvde hun at komme sig noget igjen, men like galt var det med hende, og endda være blev det, da hun fik se at det sat blod paa nøkkelen; for det blodet prøvde hun at faa vasket av, men alt det hun gned og vasket, saa blev det sittende like fast. Det var troldom i nøkkelen, og saa fort som blodfleckene kom bort paa én side, saa kom de frem igjen paa en anden.

Men samme kvelden kom Blaaskjeg hjem igjen fra reisen, og sa at han underveis hadde faat et brev, som viste at han ikke hadde nødig at fare videre.

Konen visste nu ikke alt det gode hun skulde gjøre ham, forat han skulde tro hun var rigtig glad over at han var kommet hjem igjen saa snart. Men morgenen efter spurte han efter nøkleknippet, og hun kunde ikke andet end skjælte, da hun gav ham det, for nu kunde han nok skjønne hvorledes det var gaat. „Men nøkkelen til det lille kammeret?“ spurte han. „Hvor har du den?“

„Jeg har visst lagt den igjen oppe paa værelset mit,“ svarte hun.

„Du faar gaa og hente den da,“ sa han. Saa var det da ingen anden raad, hun maatte frem med den.

Blaaskjeg tok den og saa nøie paa den. „Hvorledes kan det gaa til at det sitter blod paa den?“ spurte han.

„Det vet jeg ikke,“ svarte konen, og blev blek som et lik.

„Vet du det ikke?“ sa Blaaskjeg. „Ja, men jeg vet det jeg. Du har prøvet paa at komme ind i det lille kammeret, og du skal faa din vilje. Du skal faa komme ind til de andre derinde.“

Hun kastet sig paa knæ og bad for sit liv, og var saa søt og vakker at hun maatte kunne røre en sten. Men Blaaskjeps hjerte var haardere end flint. „Nei, du maa dø,“ sa han, „og det paa timen.“ — „Giv mig ialfald saapas tid, at jeg kan faa sige mine bønner,“ sa hun. „Du skal faa en halv time,“ sa han, „men ikke et øieblik længer.“

Straks hun blev alene, ropte hun paa søsteren. „Kjære Anna,“ sa hun, „gaa op i taarnet og se om ikke brødrene mine kommer. De har lovet at komme idag. Ser du dem, saa vink til dem, at de maa skynde sig.“ Søsteren gik straks dit op, og ret som det var, ropte Blaaskjeps kone: „Søster Anna, ser du ikke noget?“ — „Jeg ser ikke andet solskin og grønt græs,“ svarte søsteren. Men Blaaskjeg stod nede med en stor kniv og ropte: „Kom ned nu, ellers maa jeg hente dig!“ — „Straks, straks!“ svarte hun; men med det samme ropte hun op til søsteren: „Ser du ikke noget, søster Anna?“ — „Ikke andet end solskin og grønt græs,“ svarte søsteren. „Kom nu!“ skrek Blaaskjeg igjen. „Straks, straks!“ svarte konen, men ropte i det samme: „Søster Anna, ser du endnu ingen ting?“ — „Nu ser jeg en støvsky,“ svarte Anna. „Er det brødrene mine?“ spurte Blaaskjeps kone. — „Aa nei, det er bare en saueflok,“ sa Anna. „Hvor blir det av dig?“ ropte Blaaskjeg. „Nu kommer jeg!“ svarte hun, men ropte op til søsteren: „Ser du endnu ingenting?“ — „Jo, nu ser jeg to riddere borte paa veien. Det er brødrene vore, og jeg vinker til dem at de skal skynde sig.“

I det samme skrek Blaaskjeg til hende med slik magt, saa hele huset skalv. Saa maatte den stakkars

konen gaa ned til ham. Hun kastet sig paa knæ og bad for sig.

„Det hjælper ikke,“ sa Blaaskjeg. „Nu skal du dø.“ Saa tok han fat i hende, og løftet kniven, for at skjære halsen over paa hende.

Hun bad saa inderlig vakkert om at faa leve bare et øieblik til. „Nei,“ svarte han, „nu faar du gi dig Gud i vold.“ Dermed vilde han støte til; men i det samme banket det saa sterkt paa porten at Blaaskjeg stanset.

Porten blev straks lukket op, og ind kom de to riddere, med dragne sverd, og fór bent imot Blaaskjeg. Det var begge brødrene til konen. Han prøvde at komme sig unda; men de stak sine sverd gjennem ham, og dermed døde Blaaskjeg.

Konen takket brødrene, som hadde frelst hende. Da Blaaskjeg ikke hadde livsarvinger efter sig, arvet hun alt det han hadde eiet. Hun sørget for at søster Anna fik sig en bra mand, og det varte ikke længe saa blev hun selv ogsaa gift, med en mand som hun var glad i, og med ham levde hun siden baade lykkelig og længe.
